

Mészöly Ágnes

TAZARA HERCEGNŐ ÉS JEMMA, A DELFIN

Koppány Csenge ötlete alapján

Böleczi Lilla illusztrációjával

A bolt polcára hajnalban pakolták ki az újonnan érkezett üdítőket. A félliteres palackokat a gyerekek legújabb kedvenceinek arcképe díszítette.

– Meddig kell itt rostokolnunk? – ficergett az első sorban a Tazara hercegnős palack. – Történhetne már valami érdekes!

– Nekem elegendő van az izgalmakból – ásított mellette egy másik, akit Jemma, a rajzfilmdelfin díszített. – Tegnapelőtt még egy marék üveggolyószerű granulátum voltam... Aztán jött az olvasztás, a formázás... és napokig nem tudhattuk, mit töltenek belénk...

– Egészen jól jártunk. A gyümölcsstea nemcsak finom, hanem egészséges is! Tehát nemsokára megvesz minket valaki! – lelkesedett a hercegnős flakon.

– Jobb lenne, ha nem várnál sokat... – sóhajtott a másik. – Egy üdítőspalack élete eseménytelen: nem mi számítunk, hanem amit belénk töltöttek. Az emberek isznak belőlünk egyszer, aztán mehetünk a kukába. Ha szerencsénk van, talán újrahasznosítanak...

– Hogy lehetsz ilyen borúlátó? – kérdezte a Tazara hercegnős. – Ha így állsz a dolgokhoz... – de már nem tudta befejezni a mondatot. Egy kéz nyúlt feléjük, megragadta először az ő, aztán a delfines palack nyakát, és beledobta őket egy bevásárlókosárba. Innen a pénztárgép szalagjára kerültek, aztán egy szatyorba csomagolva zötykölődtek egy ideig, végül a kéz megint értük nyúlt, és elővette őket.

– Ezt pedig a kirándulásra kapjátok...

– Enyém a hercegnős! – jelentette ki egy kislányhang. – Nekem lesz a legmenőbb palackom!

– A műanyag flakon egyáltalán nem menő! – duzzogott egy kisleány. – Anya, mondtam, hogy én egy igazi kulacsot szeretnék!

– Sajnálom, ma reggel csak erre volt időm! – jelentette ki az anyuka, és betette a palackokat egy-egy gyerekhátizsákba.

A hercegnős palack nem sokáig maradt a csomag mélyén. A kisleány már a gyülekező közben elővette és kinyitotta, minden barátnőjének megmutatta Tazara képét, és félig megitta a benne lévő gyümölcslevesét is. A többiek irigykedve bámulták, a hercegnős palack pedig büszkén csillogott a napfényben. „Én vagyok a legmenőbb palack a világon, és a gazdám nagyon szeret engem – húzta ki magát. – Még az is lehet, hogy hamarosan újratölt!”

A kisleány csak a buszon vette elő az itókáját. Csak egy kortyot ivott, és eszébe sem volt dicsekedni a palackkal vagy a rányomtatott delfinnel. „Azt hiszem, hamarosan a szemetesben végzem” – gondolta a delfines palack, és szomorúan lötyögtette magában az üdítőt.

Amikor az osztály megérkezett a forráshoz, a gyerekek letették holmijukat a pihenőpadokra, aztán elszaladtak játszani. A kisleány nemsokára megizzadva futott vissza a táskájához. Megkereste üdítőjét, egy hajtásra megitta, az üres palackot pedig ledobta a földre s már futott is focizni.

Az üres delfines palack begurult a bokor alá.

Nemsokára uzsonnázni kezdett az osztály. A hercegnős palack büszkén bújt elő a hátizsákjából, de a gyerekek már egész mással foglalkoztak, senkit nem érdekelt az oldalára nyomtatott minta. Ő azonban nem keseredett el: bízott benne, hogy hazafele menet megint ő lesz a figyelem középpontjában. Ám csalódnia kellett. Miután a kisleány kiitta belőle az utolsó kortyot, bedobta a pihenőpadok melletti, fából készült billegős szemetesbe.

A delfines palack a bokor alól figyelte, mi történt.

– Szegény hercegnős palack! De ő legalább eljutott a szemetesig! Én évezredek múlva is itt leszek a bokor alatt! – sóhajtott szomorúan. Ebben a pillanatban meghalotta a kisleány hangját.

– Várjatok, mindjárt megyek, csak megtöltöm a palackomat a forrásnál! Itt kell lennie valahol!

A delfines flakon érezte, hogy a kisleány kihúzza a bokor alól, lecsavarja a tetejét, hideg, friss vízzel tölti meg, végül visszakerül a hátizsákba.

A másik palack reményvesztetten kuksolt a többi szemét között. Csokis papírok, félbehagyott szendvicsek és bűdös konzervdobozok vették körül. Egy ideig még remény-

kedett, hátha visszajön érte a kislány, de a gyerekhangok egyre távolodtak. Lassan beesteledett, a forrás környékéről hazamentek a turisták.

Aztán neszezés hallatszott a szemetes mellől. Egy éhes kóbor kutya érkezett, aki kiszagolta a konzervdobozokban hagyott ételmaradékot, és addig billegtetta a kukát, amíg az el nem fordult annyira, hogy kirángathassa belőle az ízletesnek tűnő maradékokat. A hercegnős palack is a földre került, de a kutya nem foglalkozott vele. A szél viszont elfújta egészen a tisztás széléig, ahol belegurult a patakba, és sodorni kezdte a víz. Napokig utazott az egyre szélesebb folyócskában, hol elmerült, hol felbukkant a víz alól, köveknek ütközött és ágakba gabalyodott, de meg sem kottyantak neki az ütközések, legfeljebb Tazara hercegnő képe kopott meg egy kicsit, mire a palack eljutott a folyóhoz. Itt aztán végleg beakadt egy uszadékfa ágai közé, és megrekedt egy kis öbölben, több tucat más sodródó kacat – sörösüvegek, elvesztett műanyag játékok, zacskók és néhány kidobott autógumi – társaságában.

Közben a delfines palack visszaért a városba. A kisfiú egy időre elfeledkezett róla, de amikor néhány nap múlva megtalálta táskájában a friss forrásvizet, nagy örömmel mutatta az anyukájának. Kijelentette, hogy egyelőre felesleges neki új kulacsot venni, mert rájött, hogy tetszik neki ez a delfines. Naponta kiöblítette, újratöltötte bodzaszörppel, és a pénzt, amit üdítőre kapott, félretette.

Elmúlt az ős, eltelt a tél, eljött a tavasz, és a hercegnős palack még mindig az öbölben lebegett a többi szeméttel együtt. Időnként próbált szóba elegyedni az autógumikkal vagy a sörösüvegekkel, de egyikük sem bizonyult érdekes társaságnak. Egyszer leszállt rá egy madár, máskor egy kíváncsi hal megbökögte az orrával, de semmi különös nem történt vele. Néha elgondolkozott, vajon mi lehet a delfines palackkal, és felidézte, milyen remek volt, amikor minden kislány őt csodálta az osztálykiránduláson. Persze közben már alig hasonlított önmagára. A feliratok megkoptak rajta, a hercegnős kép teljesen kifakult már, és a palack egyre kevésbé remélte, hogy bármi izgalmas történhet még vele. Csak libegett ide-oda, ahogy a hullámok vagy a szél mozgatta, és egyre szomorúbb lett, amikor elképzelte, hogy ez így lesz még több száz, esetleg több ezer éven keresztül.

A delfines palackot karácsonyig hordta magával a kisfiú. Akkor aztán végre megkapta a türkizkék kulacsot, amire olyan régóta vágyott, a delfineset pedig bedobta a szelektívbe. A flakon kicsit feszengve köszöntötte a többi kacatot, de nemsokára velük együtt találgatta, vajon hova vezet ezek után az útjuk. Aztán egy hatalmas autó érkezett, és a delfines palack a többiekkel együtt egy gyárba került, ahol mindenkit kiöntöttek egy futószalagra, szétválogatták őket, egy furcsa gép pedig egészen

kicsire préselte össze a kiválasztott palackokat. A munkások beindítottak egy másik masinát, aminek rémisztó, recsegő hangja volt.

– Ez tehát az újrahasznosítás? – kiáltott fel önkéntelenül a delfines palack. Kicsit meg volt rémülve a félelmetes hangtól, de aztán összeszedte magát. Arra gondolt, hogy miután granulátummá őrlik, talán fonalat készítenek belőle, és ő lesz egy gyerek kedvenc ruhadarabja. Vagy tornacipőt. Esetleg pihe-puha pokrócot.

Vagy ha nagyon szerencsés lesz, ivókulacsot csinálnak belőle. Ráfestik Jemma, a delfin, vagy Tazara hercegnő képét, és egy kisfiú vagy kislány éveken keresztül hordja majd az iskolába, és eszébe sem jut eldobnia őt, mintha csak egy ócska, felesleges üdítőspalack lenne.

